

Ordførere angik — og ganske særligt Vennesamfundets — saa havde de aldrig formaaet at indgyde hende synderlig Højagtelse. Naar undtoges hendes egen Svoger og den gamle Højskoleforstander, for hvem selv hun efterhaanden havde faaet Respekt, betragtede hun Retningens andre Forkæmpere, ligefra selve den store Grundtvig til de sidste Dages Profeter, som en Slags Geschæftsmænd, der „gjorde“ i Gud, . . . protestantiske Afladskræmmere, der tingede og tuskede med de himmelske Ting og stadig søgte at underbyde hinanden med Hensyn til den Pris, for hvilken de falbød Salighedens Glæder fra deres Forretning.

Den gamle Særling var i det hele ikke gaaet gennem Livet uden at lide Skibbrud ogsaa paa sin Tro. Med sine halvfjerdsindstyve Aars Erfaringer var hun kommen til det Resultat, at intet i Verden var saa omskifteligt som netop det „ene fornødne“, intet saa forgængeligt som netop de „evige Sandheder“. Hun havde set, at mens almindelige jordiske og derfor ret foragtede Sandheder, som at to og to var fire, og at Jern var tungere end Træ, stadig levede i bedste Velgaaende, var det Gang efter Gang hændt deres himmelske Kolleger, at de døde en forsmædelig Død og stod op til et andet Liv som en beklagelig Misforstaaelse, en Oversætterfejl eller en slet og ret Løgn.

„Katinka!“ kaldte den gamle hende fra det andet Sofahjørne.

„Ja, her sidder jeg!“

„Fortæl mig lidt om Emanuel Hansted. Har du hørt noget nyt om ham i de sidste Dage?“

„Nej . . . ikke saadan videre. Jo, det er dog sandt . . . der snakkes nok om en ung Pige paa sytten Aar, som er begyndt at præke om ham etsteds her i Egnen . . . og kalde ham Messias . . . Det skal nok være en Søsterdatter til Doktorens Kone derovre i Kyndby paa den anden Side.“

„Ak ja, hvem der turde tro derpaa! . . . Tænk dig, Katinka, om Gud vilde unde mig at blive Vidne til hans Genkomst blandt Menneskene, før min Øjne lukkes.“

Svigerinden svarede ikke. Og de sad igen i lang Tid tavse.

„Katinka,“ kaldte han igen.

„Ja.“